

Spokojni labod

~~Zeleno. Lorca. Revolucija. Smrt. Skrivnostna smrt. Da, tisti zeleni Lorca je umrl. Bila je nenavadna smrt. Napovedal jo je. Bila je vojna. Bili so trije prijatelji in — potem jih ni bilo več. Ne njega, ne treh prijateljev. Vedel je. Zeleno. Tudi Kosovel je vedel. Revolucija in smrt. Revolucionarne barve. Barve smrti.~~

~~Da. Tudi mi se vidimo v tej zgodbi. Revolucija in smrt. Vendar ne smrt kot produkt revolucije marveč kot produkt nasprotnikov novega, svežega, mladega, optimističnega in zelenega pogleda v prihodnost. Ampak tudi mi napovedujemo smrt. Žal. Svarimo pred njo in si je ne želimo in vendar je to neodločljivi produkt našega življenja. Življenja, ki ga smatramo za civiliziranega, naprednega in edinega. Troedinost, še predkrščanska troedinost je med nami. Gospodarstvo, okolje, družba. Gospodarstvo, okolje. Gospodarstvo.~~

kratkemu uvodu naj sledi krajša zgodba

Nekoč se je neki modri možicelj nekje odločil, da bo naredil nekakšno spremembo – da bo lastnoročno preobrnil stoletja in tisočletja običajev in tradicij in si prisvojil, kar mu pripada.

Tako se je v svetlorumenem opoldanskem mraku možicelj odpravil na sprehod v zdravje in bistrino okoliške narave. Živel je namreč v mestu, ki se je obupnemu prometu in zlobnim ljudem navkljub ponašalo z mnogimi drevesi, zelenjem vseh sort in celo živečimi vodnimi ekosistemi, kakor jim pravijo dandanašnji strokovnjaki. Čeprav je kričeča senca mogočnih hrastov nudila prijetno otoplitev, je decembrsko visoko Sonce neusmiljeno sijalo možiclju v obraz in njegov zadah se tja v okolico širil kot nalezljiva bolezen. Takrat se je spomnil, da je v svojem nadstandardnem stanovanju pozabil vsaj enega od dvanajstih parov sončnih očal, ki jih je skozi leta nabral na raznoraznih bencinskih črpalkah širom vesoljnega sveta. Troedinost Sonca, sive narave in obupnega prometa so v mirnem mraku kvarili le božji stvori – gomazeča, rjoveča, zaudarjajoča in besneča bitja, ki jim tisti bolj kvalificirani pravijo živali. Izmed vseh živali, ki so same po sebi možiclju šle na živce, jetra in celo na tanko črevo, je ena izstopala, saj ga je iritirala bolj kot višanje davka na vrednostne papirje. Ta monstrum, ta trohneča bela spaka, ta *labod*. Že dalj časa si je možicelj v svojih najbolj divjih fantazijah predstavljal prizor, ko bo opravil s tem prekletim labodom. Bleščeč prizor, v katerem možicelj kot slavni Zojonsfageus v boju, prelitem z živordečo krvjo, pokonča laboda. In vendar je ves zaslepljen od Sonca in nezaščiten pred nevarno vijolično radiacijo pohajkoval po zares zadimljeni,

neokrnjeni naravi. Za naravo je – kot vsak civiliziran občan – smatral lepo pokošeno parkovno površino in skrbno posekan gozdič. Važna je namreč lepa narava, takšna po meri njegove vrhdružbe. Narava pa, kot je vedel, se ne premika, se ne oglaša in ne zaudarja. Narava je zelena in pika. Če postane rjava in začne zaudarjati, jo je pač treba odstraniti. Eliminirati. Zaslepljen se odpravi po potki ob lokalni mlakuži, kjer poleg klopice in smetnjakov ter obvodnega trstičja in drugih nesnažnosti naletimo tudi na ... Da, spet se je srečal s svojim večnim bledim sovražnikom. Hitro je pogledal naokoli in se prepričal, da v vidnem polju zagotovo ni drugih pripadnikov svoje vrste. Saj veste, ni nepomembno, kaj si drugi mislijo o vas. Mislil si je: *zdaj je čas, zdaj ga lahko ~ eliminiram*. Pogledal je proti tistemu dolgemu, bledemu, pernatemu vratu, ki je kar klical po tem, da ga nekdo zagrabi in, kakor da bi ožel krpo, zadavi hudičevo žival. Ptič se je tisti trenutek arogantno pasel po dobro namočeni, a vendar preveč zatohli travi, ki za povrh ni ustrezala barvnim standardom občinske inšpekcije. Možicelj se v sekundah neizmerne apetita po uničenju vsega, kar ga na tem milem svetu iritira, odloči, da bo šel v boj, v mesarsko klanje. Tiho se prihuli do tolstega samca in ga odločno zagrabi za vrat. Ptič začne rjoveti, rjoveti kot zmorej le tisti, ki vidijo, da se jim bliža črni konec. Pri tem neomajno frfota in skuša oklofutati malce zavaljenega možiclja. A ta je v boju uspešnejši, saj zadenjski zajaha mrcino, brez da bi pri tem manevru popustil z davljenjem. Bitka v tem trenutku napolni deseto minuto in ptič je vse bolj nemočen. Svoj bridki konec vzame spektakularno z dekapitacijo, ki je rezultat golih možicljevih rok. Srce udarja, kri prši kot nedolžna pomladanska rosa. Rdeča lepljiva substanca šprica naokoli in kar naenkrat se zazdi, kot da je v parku postavljena nova fontana v obliki labodjega trupa. Prizor neizmerne lepote za trenutek omami možiclja. Občuduje kreacijo, ki jo je ustvaril s poštenim delom – z lastnimi rokami. Kdor še nič ni ustvaril z lastnimi rokami ne bi vedel, kakšen občutek ga je tisti hip preveval. Ob vsem tem prelivanju krvi je možicelj prekrit z labodovim škrlatom. Rajnki sok življenja gomazi z možicljeve suknje, da se na tleh ustvari četrto kvadratnega metra velika lužica. Ob vsem navdušenju se odloči, da svojemu plenu vzame srž življenja – žolč. Ko z avtomobilskimi ključi razpara truplo, kaj hitro najde žolčnik in ostale pristojne strukture. Očitno se je večletna priprava na ta dan obrestovala. V roke vzame zeleni žolč, ga dvigne, odpre usteca in ... Ta hip mimo pride možicljev sosed in mu brez pomislekov vošči *dober večer* ter se odpravi dalje po potki.

Sploh obstaja razlika med rdečo in zeleno? *Zame ne, veste, sem barvno slep*, si je rekel – zdaj zeleni – možicelj.